

חק לישראל – פרשת ויחי יום ג'

תורה – בראשית פרק מח'

(ז) וְאֲנִי בָבְאִי מִפְּדֹן מֵתָה עָלַי רָחֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּדֶרֶךְ בְּעוֹד כְּבָרְתָ אֶרֶץ לְבַא אֶפְרַתָּה וְאֶקְבְּרָה שָׁם בְּדֶרֶךְ אֶפְרַת הוּא בֵּית לָחֶם: (ז) וְאֲנִי בָבְאִי מִפְּדֹן מֵתָה עָלַי רָחֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּדֶרֶךְ בְּעוֹד כְּבָרְתָ אֶרֶץ לְבַא אֶפְרַתָּה וְאֶקְבְּרָה שָׁם בְּדֶרֶךְ אֶפְרַת הוּא בֵּית לָחֶם: (ח) וְאֲנִי בְּמִיתִי מִפְּדֹן מֵתָה עָלַי רָחֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּאֶרְחָא בְּעוֹד כְּרֹבָא דְאֶרְעָא לְמִיעַל לְאֶפְרַת וְקִבְרַתָּה תִּמְן בְּאֶרְחָא אֶפְרַת הִיא בֵּית לָחֶם: (ח) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּהָ: (ח) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּהָ: (ח) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל יָת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּסֵף וַיֹּאמֶר מִן אֵלֵינוּ: (ט) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָבִיו בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֶה וַיֹּאמֶר קַחֶם נָא אֵלַי וְאֶבְרַכְכֶם: (ט) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָבִיו בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֶה וַיֹּאמֶר קַחֶם נָא אֵלַי וְאֶבְרַכְכֶם: (ט) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף לְאָבִיו בְּנֵי אֲנֹן דִּיֵּהָב לִי יֵי הָכָא וַיֹּאמֶר קִרְבְּנוּן קְעוּן לְוֹתִי וְאֶבְרַכְכֶם: (י) וְעֵינַי יִשְׂרָאֵל כְּבָדוּ מִזְקֵן לֹא יוּכַל לְדַאוֹת וַיִּגַּשׁ אֹתָם אֵלָיו וַיִּשַׁק לָהֶם וַיִּחַבֵּק לָהֶם: (י) וְעֵינַי יִשְׂרָאֵל כְּבָדוּ מִזְקֵן לֹא יוּכַל לְדַאוֹת וַיִּגַּשׁ אֹתָם אֵלָיו וַיִּשַׁק לָהֶם וַיִּחַבֵּק לָהֶם: (י) וְעֵינַי יִשְׂרָאֵל יִקְרוּ מְסִיבֵי לֹא יוּכַל לְמַחְזֵי וְקָרִיב יִתְהוֹן לְוֹתֵיהּ וְנִשְׁיָק לְהוֹן וְנִפְיָה לְהוֹן: (יא) וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל יוֹסֵף רְאֵה פָנֶיךָ לֹא פָלַלְתִּי וְהִנֵּה הִרְאָה אֹתִי אֱלֹהִים גַּם אֶת זְרַעְךָ: (יא) וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל יוֹסֵף רְאֵה פָנֶיךָ לֹא פָלַלְתִּי וְהִנֵּה הִרְאָה אֹתִי אֱלֹהִים גַּם אֶת זְרַעְךָ: (יא) וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל לְיוֹסֵף לְמַחְזֵי אִפְיָךָ לֹא סְבָרִית וְהִיא אִחְזֵי יָתִי יֵי אַף יָת בְּנֵיךָ:

רש"י

כדלמרי' כרוז ותני כמה למסיק תעללח מצי כרזאל:
(ח) וירא ישראל את בני יוסף – זקק לזכרם ונסתלקה שכניה ממנו לפי שעתיד ירבעם ואחאז לכאת מאפריס ויהוא ובניו ממנשה: ויאמר מי אלה – מהיכן יאלו אלו שאינו ראוי לזכרה:
(ט) בזה – הראה לו שטר איכוסין ושטר כתובה. וזקק יוסף רחמים על הדבר ונחה עליו רוח הקודש: ויאמר קחם נא אלי ואברכם – זה שאמר הכתוב (הושע יא) ואנכי תרגלתי לאפריס קחם על זרועותיו. תרגלתי רוחי זיעקב בצביל אפריס עד שלקחן על זרועותיו:
(יא) לא פללתי – לא מלחתי לזי לחשוב (נ"א לחקור) מחשבה שאראה פניך עוד. פללתי לשון מחשבה כמו (ישעיה טז) הביאי ענה עשי פלילה:

(ז) ואני בבאי מפדון מותה עלי רחל בארץ כנען – ואע"פ שאני מטריח עליך להוליכני להקבר בארץ כנען ולא כך עשיתי לאמר שהרי מתה סמוך לבית לחם: כבדת ארץ – מדת ארץ והם אלפים אמה כמדת תחום שבת כדברי ר' משה הדקדן ולא תאמר שעבדו עלי גשמים מלהוליכה ולקברה בחצרון עת הגריל היה שהארץ חלולה ומנוקבת ככברה: ואקברה שם – ולא הולכתיה אפי' לבית לחם להכניסה לארץ וידעתי שיש בלבך עלי אצל דע לך שע"פ הדבור קברתיה שם שחאה לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבחרהאדן והיו עוברים דרך שם ילאת רחל על קברה וזוכה ומזקשת עליהם רחמים שנא' (ירמיה לא) קול ברמה נשמע וגו' והקב"ה משיבה יס שזר לפעולתך נאם ה' וגו' ושבו בנים לגבולם. ואונקלוס תרגם כרוז ארעא כדי שיעור חרישת יום וס"א ארץ ואומר אני שהיה להם קצב שהיו קורין אותו כדי מחרישה אחת קוריאד"א בלע"ז

חק לישראל – פרשת ויחי יום ג'

נביא – מלכים א פרק ב' יא'-טו"

(יא) וְהִימִים אֲשֶׁר מֶלֶךְ הַיּוֹד עַל יִשְׂרָאֵל אֲרַבְעִים שָׁנָה בְּחֶבְרוֹן מֶלֶךְ שֶׁבַע שָׁנִים וּבִירוּשָׁלַם מֶלֶךְ שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ שָׁנִים: (יא) וַיּוֹמֵי אֵי מֶלֶךְ דּוֹד עַל יִשְׂרָאֵל אַרְבַּעִין שָׁנִין בְּחֶבְרוֹן מֶלֶךְ שֶׁבַע שָׁנִין וּבִירוּשָׁלַם מֶלֶךְ תְּלָתִין וְתֵלַת שָׁנִין:
 (יב) וְשִׁלְמֹה יָשָׁב עַל כֶּסֶף הַיּוֹד אָבִיו וְתַפְּן מַלְכָּתוֹ מְאֹד: (יב) וְשִׁלְמֹה יָתִיב עַל כּוֹרְסֵי מַלְכוּתָא דְדוֹד אַבּוּהֵי וְאַתְקִינַת מַלְכוּתֵיהּ לְחַדָּא:
 (יג) וַיָּבֵא אֲדֹנֵיהּוּ בֶן חַגִּית אֶל בַּת שֶׁבַע אִם שִׁלְמֹה וְתֹאמֶר הַשְּׁלוֹם בְּאֶפֶס וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם: (יג) וְאַתָּא אֲדֹנֵיהּוּ בֶר חַגִּית לוֹת בַּת שֶׁבַע אַמִּיָּה דְשִׁלְמֹה וְאַמְרַת הַשְּׁלוֹם מִיִּתְךָ וְאַמְרַת שְׁלוֹם:
 (יד) וַיֹּאמֶר דָּבָר לִי אֱלֹהֶיךָ וְתֹאמֶר דְּבָר: (יד) אַמְרַת פִּגְמֵי אִית לִי לְמַלְלָא עִמְךָ וְאַמְרַת מְלִיל:
 (טו) וַיֹּאמֶר אַתָּה יָדַעְתָּ כִּי לִי הָיְתָה הַמְּלוּכָה וְעָלִי שָׁמוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל פְּנִיָּהֶם לְמַלְכָּה וְתִסָּב הַמְּלוּכָה וְתִהְיֶי לְאָחִי כִּי מִיְהוָה הָיְתָה לוֹ: (טו) וְאַמְרַת אַתָּה יָדַעְתָּ אֲרִי דִילִי הוּת מַלְכוּתָא וְעָלִי שׁוּיָאֵו כָּל יִשְׂרָאֵל אֲפִיְהוּן לְמַהוּי מַלְכָּא וְאַסְתַּחֲרַת מַלְכוּתָא וְהוּת לְאָחִי אֲרִי מִן קִדְמֵי יִי הוּת לִיָּהּ:

רש"י

(יב) ותכון מלכותו מאלד – אף על העליונים:

כתובים – משלי יא' ט'-יג'

(ט) בְּפֶה חֲנָף יִשְׁחַת רֵעֵהוּ וּבִדְעַת צַדִּיקִים יִחְלְעוּ: (ט) נִכְלָא בְּפּוֹמִיָּה מַחְבֵּל חֲבֵרִיָּה וְצַדִּיקִי בִּידִיעֵתְהוּן מִשְׁתִּיזְבִּין:
 (י) בְּטוֹב צַדִּיקִים תַּעֲלֶץ קַרְיָהּ וּבְאָבֵד רְשָׁעִים רַנָּה: (י) בְּטַבְתְּהוּן דְּצַדִּיקִי תִדְרוֹץ קַרִיתְהוּן וּבִיבִרְנָא דְרִשִׁיעֵי חֲדוּתָא:
 (יא) בְּבִרְפַת יְשָׁרִים תָּרוֹם קֶרֶת וּבְכַפִּי רְשָׁעִים תִּהְרָס: (יא) בְּבִרְכַתְהוּן דְּצַדִּיקִי תִתְרוֹמֵם מִדְּנָתָא וּבְפּוֹמִיָּה דְרִשִׁיעֵי תִתְעַקֵּר:
 (יב) בָּז לְרֵעֵהוּ חֶסֶד לֵב וְאִישׁ תְּבוֹנֹת יִחְרִישׁ: (יב) דִּשְׁט לְחֲבֵרִיָּה חֲסִיד רֵעִינָא הוּא וּגְבֵרָא דְמַתְבִּין שְׁתִּיק:
 (יג) הוֹלֵךְ רֵכִיל מְגַלֵּה סוֹד וְנִצָּמֵן רוּחַ מִכֶּסֶף דְּבָר: (יג) אַכֵּל קִרְעָא גְלִי רוּחַ וְדַמְהֵמֵן בְּרוּחֵיהּ מִכֶּסֶף מַלְתָּא:

רש"י

(ט) צפה חנף – חנף המסית חזירו זלךך רע משחיתו צפיו. וזדעת לדיקים יחללו – והלדיק נחלץ ממנו זדעת התורה שהזכירה עליו לא תלצה לו וגו' (דברים יג):

(יא) תרום קרת – תתקיים תקרת הבית בגבהה מלפול צעוד שהיו מלכי יהודה ישרים העמידה תפילתם את בית המקדש:

חק לישראל – פרשת ויחי יום ג'

(יב) ואיש תבונות יחריש – כשמבזוהו החסר
לז כמו שאלו דכתיב ויבזוהו ולא הביאו לו

משנה – יבמות פרק יב'

(א) מצות חליצה בשלשה דינין, ואפלו שלשתן הדיוטות. חליצה במנעל, חליצתה פשרה. באנפילין, חליצתה פסולה. בסנדל שיש לו עקב פשר. ושאין לו עקב, פסול. מן הארכובה ולמטה, חליצתה פשרה. מן הארכובה ולמעלה, חליצתה פסולה:

דעינן והא ליכא. אבל סנדל שהוא של עור קשה וכי קרוע לא מייחב אכרעיה, ליכא למגזר שמה יחלוץ בסנדל קרוע, הלכך עיקר חליצה בסנדל היא: באנפיליות – כמין בתי רגלים של בגד: חליצתה פסולה – דמידי דמגין דעינן, כתיב הכא (דברים כ"ה) נעלו וכתיב התם (יחזקאל י"ז) ואנעלך תחש, והוא עור: מן הארכובה ולמעלה חליצתה פסולה – שהיו רצועות המנעל קשורות למעלה מן הארכובה:

רע"ב – (א) מלות חליצה – ואפילו שלשתן הדיוטות – והא דקרי להו דיינים, שצריך שיהיו יודעים להקרות הפסוקים כעין דיינים. ורע"ג דתנן מלות חליצה בשלשה, כריכין לזרף עמהן שנים אחרים, שתייה חליצה בחמשה לפרסומי מילתא. והשנים הללו שמוסיפים על השלשה אפילו אין יודעים להקרות: מנעל – של עור כך חליצתו כשרה, אבל לכתחלה לא, גזירה שמה יחלוץ במנעל קרוע מלמעלה, דאפילו כי קרוע מייחב אכרעיה הואיל והוא רך, ואנן מידי דמגין

(ב) חליצה בסנדל שאינו של עור, או בסנדל של עור, או בשל שמואל בימין, חליצתה פשרה, חליצה בגדול שהוא יכול להלך בו, או בקטן שהוא חופה את רב רגלו, חליצתה פשרה. חליצה בליצה חליצתה פשרה, ורבי אליעזר פוסל. בשמואל חליצתה פסולה, ורבי אליעזר מכשיר:

חופה את רוב רגלו חליצתו כשרה. והלכה כרבי אליעזר במה שפוסל חליצה בליצה, ואין הלכה כמותו במה שמכשיר חליצה בשמואל:

רע"ב – (ב) בסנדל של עור כשרה – והוא שיהיה מחופה עור: חלצה בגדול – שהיה הסנדל גדול ממדת רגלו, אם יכול להלך בו חליצתו כשרה: או בקטן – ממדת רגלו, אם

(ג) חליצה ורקקה, אבל לא קראה, חליצתה פשרה. קראה ורקקה, אבל לא חליצה, חליצתה פסולה. חליצה וקראה, אבל לא רקקה, רבי אליעזר אומר, חליצתה פסולה. רבי עקיבא אומר, חליצתה פשרה. אומר רבי אליעזר, ככה יעשה, כל דבר שהוא מעשה, מעפב. אומר לו רבי עקיבא, משם ראיה, ככה יעשה לאיש, כל דבר שהוא מעשה באיש:

דבר שהוא מעשה באיש – כגון חליצה שהאשה עושה מעשה בגופו של איש, לאפוקי רקיקה ללא מעשה בגופו של איש הוא:

רע"ב – (ג) חלצה ולא קראה חליצתה כשרה – דכי כתב רחמנא ככה דמשמע עיכובא, למעשה הוא דכתיב (דברים כ"ה) ככה יעשה לאיש, וקריאה דיבור בעלמא הוא:

חק לישראל – פרשת ויחי יום ג'

(ד) החרש שֶׁנְחַלֵץ וְהַחֲרָשֶׁת שֶׁחֲלָצָה, וְהַחֲוֹלָצֶת לְקָטָן, חֲלִיצָתָהּ פְּסוּלָה. קִטְנָה שֶׁחֲלָצָה תִּחְלָץ מִשְׁתַּגְדִּיל. וְאִם לֹא חֲלָצָה, חֲלִיצָתָהּ פְּסוּלָה:

להתיבס אחר אותה חליצה וכריכה חליצה אחרת מעלייתה להחירה לעלמא. והאי תנא דקרי לחליצת קטן חליצה פסולה למשמע שפוסלה מלהתיבס, ר' מאיר היא, לאילו רבנן אמרי אין לחליצת קטן כלום ולא נפסלה מלהתיבס. והלכה כחכמים:

רע"ב – (7) החרש שנחלץ חליצתו פסולה – שאינו פוטרה במקום שיש אה אחר כשר: והחרשת שחלצה פסולה – שהיא עצמה אינה נפטרת בחליצתה. ואין לה תקנה אלא ביבוס, ואם לכה אחר כך להוציא יוציא בגט: והחולצת לקטן חליצתה פסולה – כל היכא דתנינן דפרקין חליצה פסולה, אינה יכולה

(ה) חֲלָצָה בְּשָׁנִים, אוּ בְּשִׁלְשָׁה, וְנִמְצָא אַחַד מֵהֶן קָרוֹב אוּ פְּסוּל, חֲלִיצָתָהּ פְּסוּלָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי יוֹחָנָן הַסַּנְדְּלָר מְכַשְׁרִין. וּמַעֲשֵׂה בְּאַחַד שְׁחָלֵץ בֵּינוּ לְבֵינָה בְּבֵית הָאֲסוּרִים, וְבֹא מַעֲשֵׂה לְפָנָי רַבִּי עֲקִיבָא וְהַכְּשִׁיר:

פסולה – וכן הלכה שאין חליצה כשרה בפחות משלשה:

רע"ב – (ה) חלצה בשנים – כשרים: או בשלשה – והיה אחד מהם קרוב או פסול, ללא נשתירו כי אם שנים כשרים: חליצתה

(ו) מִצְוֹת חֲלִיצָה, בָּא הוּא וַיִּבְמַתּוּ לְבֵית דִּין, וְהוּן מְשִׁיאִין לוֹ עֵצָה הַהוֹגֵגֶת לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, (דברים כה) וְקָרָאוּ לוֹ זִקְנֵי עִירוֹ וְדַבְּרוּ אֵלָיו. וְהִיא אוֹמֶרֶת, מֵאֵן יִבְמִי לְהַקִּים לְאָחִיו שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל, לֹא אָבָה יִבְמִי. וְהוּא אוֹמֵר, לֹא חֲפָצְתִּי לְקַחְתָּהּ. וּבְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ הָיוּ אוֹמְרִים. וְנִגְשָׁה יִבְמַתּוּ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזִּקְנִים וְחֲלָצָה נַעֲלוּ מֵעַל רִגְלוֹ וַיִּרְקַח בְּפָנָיו, רַק הַנְּרָאָה לְדִינָם. וְעִנְתָּהּ וְאָמְרָה בְּכַה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִבְנֶה אֶת בֵּית אָחִיו, עַד כָּאֵן הָיוּ מְקַרְוִין. וּבְשֶׁהִקְרָא רַבִּי הַרְקָנוֹס תַּחַת הָאֵלָה בְּכַפֵּר עֵיטָם וְגַמַּר אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה, הַחֲזִקוּ לַהֲיוֹת גּוֹמְרִים כָּל הַפְּרָשָׁה. וְנִקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בֵּית חֲלוּץ הַנַּעֲל. מִצְוָה בְּדִינָן, וְלֹא מִצְוָה בְּתַלְמִידִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מִצְוָה עַל כָּל הָעוֹמְדִים שֵׁם לוֹמֵר, חֲלוּץ הַנַּעֲל, חֲלוּץ הַנַּעֲל, חֲלוּץ הַנַּעֲל:

חפתי לקחתה. חולצת ורוקקת וקוראה, ככה יעשה לאיש. והלכה כרבי יהודה לאמר מלכה על כל העומדים שם לומר חלוץ הנעל חלוץ הנעל חלוץ הנעל:

רע"ב – (ו) עלה ההוגנת לו – אם הוא ילד והיא זקנה, הוא זקן והיא ילדה, אומרים לו מה לך אכל ילדה מה לך אכל זקנה כלך אכל שמוחך: קוראה מאן יבמי – וקורא, לא

גמרא – יבמות דף ק"ה ע"א

אמר רבי יונתן מנין לגזר דין שיש שבועה שאינו מתקדע שנאמר לכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה עד עולם אמר רבה בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר הוא בדברי תורה אביי אמר בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר בגמילות חסדים רבה ואביי

חק לישראל – פרשת ויחי יום ג'

מדבית עלי קאתו רבה דעסק בתורה חיה ארבעין שנין אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים חיה שיתין שנין תנו רבנן משפחה אחת היתה בירושלים שהיו מתים כבן שמנה עשרה שנה באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי אמר להם שמא ממשפחת עלי אתם שנאמר וכל מרבית ביתך ימותו אנשים לכו ועסקו בתורה ותחיו הלכו ועסקו בתורה וחיו והיו קורין אותן משפחת יוחנן על שמו אמר רב שמואל בר אבניא אמר רב מנין לגזר דין של צבור שאינו נחתם אינו נחתם והא כתיב כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך בורית נחתם עונך לפני אלא מנין שאפילו נחתם מתקדע שנאמר מי כה' אלהינו בכל קראנו אליו והכתיב דרשו ה' בהמצאו לא קשיא הא ביחיד הא בעיבור יחיד אימת אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליום הכפורים:

רש"י על הגמרא

אמר רבא – גרסינן ול"ג ואמר רבא: בהמלאו – משמע שאין מלוי בכל עת:

זוהר – ויחי דף רכ"ט ע"א

המלאך הגואל אותי מכל דע יברך את הנערים וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (משלי יט) בית והון נחלת אבות, וכי נחלת אבות אינהו, והא קודשא בריך הוא יהיב כללא לבר נש. אלא, דכיון דאחסין ביתא לבר נש וממונא, לזמנין דיחסין כללא לבריה, ויהא אחסנא דאבות. אבל ומיי אשה משפלת, בגין דאתתא, כד אחסין לה בר נש, מעם קודשא בריך הוא אחסין לה, דהא לא יחסין לה קודשא בריך הוא לבר נש, אלא כד מכריזין עליה ברקיעא: דקודשא בריך הוא מזווג זווגין, עד לא ייתון לעלמא. וכד זכו בני נשא לפום עובדיהון, הכי יהבי לון אתתא, וכלא אתגליין קמיה דקודשא בריך הוא, ולפום עובדין דזכאין, הכי מזווג זווגין: ולזמנין דקא סליקו בקליטין, ואסטי ההוא בר נש ארחיה, סליק זווגיה לאחרא, עד דיכשר עובדוי, וכד יכשר עובדוי, או דמטי זמניה, אתדחי גבר מקמי גבר, ואתי האי ונטיל דיליה. ודא קשי קמי קודשא בריך הוא מפלא לדחיא בר נש מקמי גברא אחרא, ובגין כד קודשא בריך הוא איהו יהיב אתתא לבר נש, ומניה אתנין זווגין. ועל דא ומיי אשה משפלת: בגין כד קודשא בריך הוא יהיב כללא לבר נש. ואי תימא אשה משפלת ולא אחרא. תא חזי, אף על גב דקודשא בריך הוא אומין טבאן לבר נש

חק לישראל – פרשת ויחי יום ג'

לְמִיּוֹב לִיָּהּ, וְהוּא אֶסְטִי אֶרְחוּי מֵעַם קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבֵּי סְטָרָא אַחְרָא, מַהֲהוּא סְטָרָא אַחְרָא דְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ, יִתִּי לִיָּה מֵאן דְּיִיתִי, בְּכָל (נ"א כל) קְטְרוּגִין, וְכָל בִּישׁוּי, וְלֹא אֶתִּינּוּ לִיָּה מֵעַם קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲלֵא מַהֲהוּא סְטָרָא בִּישׁא דְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ, בְּאִינוּן עוֹבְדִין דְּעֵבֵד:

וְעַל דָּא, אֶתְתָּא דְלָאוּ אִיהִי מְשַׁכְּלַת, קָרָא עַל דָּא שְׁלֵמוּה, (קהלת ז) וּמוֹצֵא אֲנִי מִר מִמּוֹת אֶת הָאִשָּׁה. בְּגִין דְּחֻבּוּי דְּבַר נָשׁ, הוּא מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ, בְּאִינוּן עוֹבְדִין דְּעֵבֵד. וְעַל דָּא פֶּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְדַּעֵי בֵּיהּ בְּבַר נָשׁ, בְּגִין עוֹבְדֵי דְכְשָׁרוֹן, אִיהוּ אֲזַמִּין לִיָּה אֲנַתּוּ דְאִיהִי מְשַׁכְּלַת, וּפְרִיק לִיָּה בְּפוֹרְקוֹ, מִגּוֹ סְטָרָא אַחְרָא:

וְעַל דָּא אָמַר יַעֲקֹב, הַמְּלֶאךָ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע. מֵאִי מִכָּל רָע, דְּלֵא אֲזַדְמִנַּת לִי אֶתְתָּא, דְאִיהִי מִגּוֹ סְטָרָא אַחְרָא, וְלֹא אֶעְרַע פְּסוּל בְּזַרְעֵי (ס"א בערסי), דְּכִלְהוּ צְדִיקֵי וְשְׁלִימֵי בְּשְׁלִימוֹ, בְּגִין דְאַתְפָּרַק מִכָּל רָע, וְיַעֲקֹב לֹא אֶתְדַּבֵּק בְּהוּא סְטָרָא אַחְרָא כְּלָל:

הלכה – הרמב"ם הלכות תשובה פרק ב'

(א) אף על פי שהתשובה מכפרת על הכל ועצמו של יום הכפורים מכפר יש עבירות שהן מתכפרים לשעתן ויש עבירות שאין מתכפרים אלא לאחר זמן כיצד עבר אדם על מצות עשה שאין בה כרת ועשה תשובה אינו אז משם עד שמוחלין לו ובאלו נאמר שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם וגו'.

(ב) עבר על מצות לא תעשה שאין בה כרת ולא מיתת בית דין ועשה תשובה תשובה תולה ויום הכפורים מכפר ובאלו נאמר כי ביום הזה יכפר עליכם עבר על כריתות ומיתות בית דין ועשה תשובה ויום הכפורים תולין ויסורין הבאין עליו גומדין לו הכפרה ולעולם אין מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו יסורין ובאלו נאמר ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם.

(ג) במה דברים אמורים בשלא חילל את השם בשעה שעבר אבל המחלל את השם אע"פ שעשה תשובה והגיע יום הכפורים והוא עומד בתשובתו ובאו עליו יסורין אינו מתכפר לו כפרה גמורה עד שימות אלא תשובה יום הכפורים ויסורין שלשתן תולין ומיתה מכפרת שנאמר ונגלה באזני ה' צבאות וגו' אם יכופר העון הזה לכם עד תמותו: